

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, aduc învioreare peste duhul ieslei Mele ca să pot coborî cu sărbătoare. Sfinții Mei așteaptă cu duhul plin de dor ca să audă glasul Meu pentru ei. Eu cu și mai mult dor aștept de la o coborâre la alta ca să cuvintez cuvântul venirii Mele, căci pe fiecare îl doare de durerea lui. Durerea Mea este să pot lucra deplin pentru ziua venirii Mele, căci dorul este durere fără de alin, și nu știu cum să mai alin dorul și durerea sfinților Mei, căci Eu sunt Domnul milei în cer și pe pământ. Amin.

Fiecare om vrea ca Eu, Domnul, să-i fiu bucurie în toate ale lui. O, dar și Eu voiesc tot așa de la om, și durerea Mea e durere fără leac, că omul nu este drept cu Dumnezeu. Nimic nu vreau nici Eu decât să-i fiu omului bucurie și alinare, și tot așa să-Mi fie și omul Mie, și pentru această minune trudes de șapte mii de ani, trudes din greu în tot timpul, iar omul Îmi slăbește puterea și ajutorul Meu pentru el. Uită omul că dacă nu strânge nu are. De unde pune, de acolo ia omul și de acolo are, iar Eu omului i-am spus să-și strângă în cer ca să aibă, ca să nu se strice adunătura lui și mângâierea lui.

O, poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul îndurării. Mă țin pe urma ta cu sfinții. Dau mereu să te înviorez. O, poporul Meu, dorul Meu este ziua venirii Mele ca să-i strâng la pieptul Meu durut pe cei ce au purtat dorul Meu. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să fii ziua venirii Mele și să fii ca în ziua aceea mereu, mereu. Acesta este dorul Meu, și nu pot să Mi-l stăpânesc, căci pe fiecare îl doare de durerea lui.

Mă uit peste pământ și Mă doare tot mai mult. Nu e nimeni să vrea venirea Mea și nașterea Mea. Mă uit cum sărbătorește omul nașterea Mea cea de acum două mii de ani. Pentru el găsește omul loc de petrecere și bucurie pentru el și desfătare cu multul, dar nașterea Mea nu-și găsește loc cu omul. A făcut omul serbări păgânești din zilele care amintesc de Mine pe pământ. Își face omul vițel de aur și joacă în jurul lui, și Eu nu pot să vin cu legile Mele peste om, cu serbările Mele lângă el.

O, cine pe pământ mai știe să se bucure de Mine și cu Mine? Mă uit pe pământ și Mă doare tot mai mult. Sfinții Mei plâng cu Mine, plâng cu Cel ce plânge, și vă aduc sfinții învioreare ca să Mă alinați în plâns, fiilor. O, cu mare stăruință s-a pregătit lumea pentru ca să petreacă în numele zilei Mele de naștere, dar Eu nu găsesc pe nicăieri loc pentru Mine în lume; pe nicăieri, poporul Meu. Mă strâng lângă tine cu sfinții și cu îngerii Mei ca să-ți dau ție învioreare, ca să-ți dau viață, fiule, căci viața este lumina oamenilor. Vin la tine ca să-ți dau cuvântul, căci cuvântul este lumina oamenilor. Amin.

Cuvântul dă viață, poporul Meu, și vin cu el la tine ca să te înviorez, ca să te povățuiesc cu el, și tu să-Mi primești povața și să-i dai viață fără de moarte poveței Mele peste tine. O, să te uiți tu bine când îi dai cuiva povață și acela nu ți-o primește și nu-i dă viață peste el. Atunci tu te întristezi și slăbești în lucru. Dar iată, Eu nu pot face așa, și Mă întăresc, că sunt Păstor cu milă, și le dau mereu la oi, căci vai celor flămânzi, fiule! Este scris: *«Cuvântul este lumina oamenilor, și toate prin El s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Cuvântul era lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut»*, și aceasta este durerea Mea, și lumea n-o cunoaște.

Desfătărilor lumești nu-l lasă pe om să cunoască desfătărilor cerești. Eu la nașterea Mea din mama Mea Fecioara nu Mi-am găsit loc de naștere pe pământ din pricina desfătărilor lumești. N-am găsit pe nimeni să vegheze atunci întru venirea Mea, pe nimeni, poporul Meu, iar în proroci

era scris despre venirea Mea și despre timpul ei, dar nimeni n-a vegheat pentru aceasta. Ca și azi, toți se desfătau lumește, iar în Scripturi, ca și pentru vremea de atunci, scrie despre venirea Mea de azi și despre timpul ei, că Eu prin Scripturi am învățat pe tot omul, și nimeni nu va putea spune că n-a înțeles, căci cuvântul Meu vine mereu pe lume ca să fie lumina oamenilor și să le dea viață. Cuvântul este lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

O, poporul Meu, nu M-a cunoscut lumea nici atunci, nici acum, dar M-au cunoscut atunci cei prin care Mi-am pregătit venirea, și aceia au împlinit-o. O, cu cât dor, cu câtă iubire, cu cât fior au împlinit-o ei, și cu câtă durere, poporul Meu, căci lumea n-a cunoscut venirea Mea. Plângea cerul de durere atunci, și își căuta cu cine să se bucure pe pământ de nașterea Mea, și s-a dus la cei ce nu se desfătau lumește și i-a vestit despre Mine prin îngeri. Și au venit ciobănașii la ieslea cea cu paie unde Eu, și cu mama Mea, care Mă născuse, așteptam mângâiere de pe pământ, așteptam inimi care să Ne primească și să Ne cunoască, dar cei ce se desfată lumește, aceia nu Ne cunosc. Astăzi toată lumea serbează lumește și se desfată în tot felul în numele nașterii Mele, dar când va veni serbarea nașterii Mele, atunci Eu Mă voi bucura cu voi la vremea convenită acestei sărbători și le voi arăta oamenilor sărbătoarea și timpul ei și desfătarea ei cerește și nu lumește, căci în lume Eu nu-Mi găsesc adăpost nici acum.

O, cui să-i placă, oare, cuvântul cu care Eu vin azi în lume? Cine dintre oameni să-l ia și să-l vestească și să spună despre el? Ca să vorbești despre el, trebuie să ai vorbire asemenea, vorbire pe care n-o poți isprăvi. Vorbirea Mea este îndurerată, dar ea este duioșie pentru cei ce suferă, și este soție pentru cei însingurați pe care lumea nu-i cuprinde în ea. La aceia Eu aduc desfătare cerească, aduc cuvântul Meu care mângâie cu adevărat și pe care lumea nu poate să-l cunoască de unde vine și unde se duce el.

Cuvântul Meu vine mereu la tine ca să te lumineze, Ierusalime de azi, căci el este lumina cea adevărată, și tu să stai sub lumina lui și să-i dai viață, poporul Meu. N-am unde să Mă duc cu el, căci în lume este numai desfătare lumească. Lumea prin el s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut, și aceasta este durerea Mea, și lumea n-o cunoaște.

Mă strâng lângă tine cu sfinții și cu îngerii ca să-ți dau înviore, ca să-ți dau viață, fiule, căci viața este lumina oamenilor. Luminează-te, poporul Meu, și ia viață, căci viața este lumina oamenilor, și Eu vreau să luminez pe oameni cu viața Mea din tine, cu cuvântul Meu cel împlinit în tine, și de aceea îți zic: luminează-te, Ierusalime, luminează-te, poporul Meu! Amin. Vin cu sfinții la tine, cu ciobănașii din cer vin la tine ca să te vestesc că se apropie serbarea nașterii Mele și că vreau să Mă arăt cu tine lumină oamenilor. Vin cu ciobănași din cer la iesle. O, ce frumoși erau ciobănașii Mei pe pământ, ce frumoși, fiilor, și ce lumină mare lumina din ei peste oameni, și oamenii vedeau slava Mea din ei. Așa cum au lăsat ciobănașii turma de oi în ziua nașterii Mele și au venit la ieslea Mea ca să Mă mângâie și să Mă mărturisească apoi, așa lasă sfinții cerul și vin la tine la ieslea Mea ca să te mângâie și să te mărturisească oamenilor că ești născutul Meu pentru venirea Mea de azi, și că vin la tine mereu cu sfinții și cu îngerii, și că fac din tine lumină oamenilor. Nu te înfiora la acest cuvânt. Eu apostolilor Mei cei de acum două mii de ani le spuneam așa: *«Voi sunteți sarea pământului. Voi sunteți lumina oamenilor»*. O, nu te teme de cuvântul Meu care grăiește din gura Mea, ci fă-l lumină peste tine și desăvârșește-te prin el, poporul Meu, că au oamenii nevoie de lumină, și iată, lumina luminează în întuneric, și întunericul n-o cuprinde pe ea, și lumea n-o cunoaște și n-o cuprinde. Cuvântul Meu este înger din cer venit pe lume și îi vestește pe oameni de el, și cu tine îi vestește, așa cum i-au vestit prin ciobănași la nașterea Mea din Fecioară. Amin.

O, poporul Meu, vin la tine cu ciobănași din cer. Să te uiți la albinuțe când dau să roiască cum se strâng grămadă de nu le poate nimic despărți ca să zboare spre o casă nouă. Așa vin Eu cu sfinții când vin la tine. Când ei văd că Eu dau să cobor spre tine, se adună roi și Mă poartă până la tine și stau roi în jurul Meu, așa cum este scris să vin cu ei când vin, căci numai adevăr

este tot cuvântul Scripturilor Mele, și Eu vin la cel iubit și cinez cu el, și Îmi fac casă nouă la el, și Mă arăt lui, așa precum Eu am cuvântat. Amin.

O, poporul Meu, cât roi de ciobănași și de ciobănașe s-au strâns în jurul Meu ca să Mă poarte spre tine și ca să-Mi pregătească ieslea Mea din tine! Sfinții sunt serbați de sfinți și de îngeri în roi, iar Eu, de asemeni. Ciobănașii cei din cer se apleacă spre tine cu mângâiere și cu lumină din lumină, căci tu trebuie să fii lumina oamenilor din partea Mea, și lumina sfinților, poporul Meu. Se mângâie sfinții la lumina ta, fiule de azi. Dă-le sfinților putere de mângâiere, poporul Meu, și ascultă-Mi povața Mea, ca să am putere prin împlinirea ta. Amin, amin, amin.

– *În roi de sfinți coborâm cu Tine, Doamne, la iesle, la casa Ta cea nouă și nefăcută de mâini. Noi, ciobănașii cei din cer care am păstorit turma Ta pe pământ cu atâta dor de cer pentru noi și pentru turma Ta, noi ne aplecăm cu mângâiere peste ieslea Ta din mijlocul neamului român și îi ascultăm glasul. Acest glas trebuie să pătrundă în lume și să netezească mereu calea Ta și să-Ți facă dreaptă calea spre oameni, și cu cât va fi mai dreaptă, cu atât Tu vei veni mai mult și mai mult și mai curând, Doamne.*

Noi, ciobănașii cei din cer, grăim așa la iesle: luminează-te, Ierusalime, cu slava Domnului care a răsărit peste tine, și fii lumină oamenilor, popor iubit. Este scris despre tine așa: «Gătește calea Domnului și fă-I cărări drepte în loc neumblat. Văile să se umple, munții și dealurile să se plece, și să fie cele strâmbe drepte, și cele colțuroase căi netede, și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea». Amin. Dacă vei lucra așa, popor iubit, se va arăta curând, curând slava Domnului peste pământ, și tot trupul o va vedea, și tu te vei desfăta cu desfătări cerești atunci, că toată grija cerului este să fii tu fericit, să fii tu al Domnului, popor iubit. Noi, ciobănașii cei din cer, te îndemnăm ca și Domnul nostru, și te așteptăm cu dor să deschizi zilei slavei Domnului, și pe cât ești tu de mic, pe atât de mare trebuie să fii ca să deschizi această zi peste pământ. Să-ți amintești cu mare iubire de cei ce au pregătit calea Domnului acum două mii de ani, și tu să fii mai presus decât toți sfinții la lucrul cel de azi și să pregătești calea Domnului, că nu numai pentru tine o pregătești, ci și pentru noi, popor iubit. Să-ți amintești apoi și de noi, ciobănașii cei din cer care am păstorit turme pentru Domnul ostentindu-ne în via Sa. Mare iubire și mare milă am avut noi de Domnul și de om, căci omul este așteptarea cerului cea de șapte mii de ani. Făceam lumină pe pământ la timp și la netimp, și lumea se uita la ea și se gândea la Domnul, pe Care-L purtam ca să-L dăm celor ce credeau în El prin noi. Turma Domnului e averea Domnului, și este scris că «fericită este sluga pe care Stăpânul o are cu grijă peste casa Sa». Ciobanii n-au grijă de nimic mai mult decât de oi, și nici un cioban nu are grijă de el dacă nu are grijă de oi, căci ciobanul care are oi are pe Domnul de Stăpân și face voia Stăpânului său. Amin. Cel ce nu are grijă de viața oilor lui, acela nu-și cinstește Stăpânul și nu aduce rod însutit Stăpânului său, de la Care-și primește el rangul de ciobănaș și plata pentru jertfa lui în slujba Stăpânului său. Fiecare va sta la rândul cetei sale înaintea Domnului, iar ciobănașii, în față, ca să dea Domnului știre pentru ceata lor. Amin.

Avem cu noi pe trâmbița Domnului, pe Verginica, ciobănița care și-a pus viața pentru oile Domnului. Ea le-a păstorit cu pășune bogată, și n-a avut nici un păstor pășune grasă ca a ei. Oile ei n-au pierit nici una de foame, dar au pierit de nepăsare, căci nepăsarea oilor e somn aducător de moarte, și vai oilor care nu merg după glasul păstorilor, vai oilor fără păstor! Nici o turmă din nici o vreme n-a avut atâta cer în mijlocul ei ca și turma acestei păstorite de la sfârșit, iar noi, ciobănașii cei din cer ne strângem lângă Domnul roi, și lângă ea, că ea e trâmbița Lui care l-a adunat Lui turmă în vreme de întuneric gros din care Domnul v-a ales pe voi, cei ce duceți greul venirii Lui și gătirea pentru ziua cea mare, cuvântul care răsună din gura Domnului ca să adune cu El pe cei aleși ai Lui. Amin. Vă dăm din multul dragostei noastre pe care o purtăm și în cer pentru toți cei de pe pământ. Dar noi vă spunem așa: mai mare, mult mai mare trebuie să fie dragostea ta, popor al venirii Domnului după două mii de ani. A venit Domnul după om, și a venit la tine și Și-a făcut casă la tine și S-a făcut una cu tine ca să plece

cu tine după om, căci tu ești cu trupul, și omul este învățat să vadă ca să creadă. Acum trebuie să Se vadă Domnul cu tine, și tu trebuie să fii ziua Domnului, iar Domnul, ziua ta. Ziua ta să lumineze întunericul; așa este scris în cer despre tine, popor iubit. Tu ești micuț și la oameni și la Dumnezeu, dar cu cel mic e mare taină. Noi am putut prin harul și prin darul Domnului, și ne-am mărit în Domnul pentru credința oamenilor și pentru mângâierea lor. Dar tu ești taină, și toată fața ta e Domnul; Domnul celor mici și neajutorați, Domnul celor slabi, ca să Se poată Domnul mări în ei; în ei și nu prin ei. Amin.

Din mijlocul nostru, din mijlocul ciobănașilor din cer sună trâmbița Domnului, păstorița din care a răsărit peste pământ iarba cea mai grasă, cea mai verde, că e pentru venirea Lui, e masa Lui de Paști, e masa Domnului cu cei iubiți ai Lui la sfârșit. Amin, amin, amin.

– O, Doamne bun, ciobănașii Tăi din cer mă dau pe mine cuvânt din mijlocul lor. Am venit în roi spre casa noastră cea nouă, Doamne. Numai miere de soi să facem în această casă nouă, că aici Tu Ți-ai așezat Paștele Tău cel nou, și la masa lui stau sfinții cu Tine, o, Mieluțul Tatălui! Mieluțul este scump de tot, este dulce de tot, iar blândețea Lui e duioasă mult și alină cu ea pe cel suferind și pe cel singur și îi cheamă pe toți la vasul spălării și la masa bucuriei. Sfinții din cer sunt podoaba cea de la masă, iar haina nunții strălucește cu ei, că mult Te-au iubit sfinții. Dar poporul Tău de azi mai mult ca sfinții din cer trebuie să Te iubească, fiindcă aceștia de azi sunt în trup, sunt gura Ta și sunt mersul Tău și sunt fapta Ta și sunt taina Ta, Doamne.

Între ciobănașii adunați aici în roi de sărbătoare avem pe arhiereul Spiridon, cel blând și bun. Cine a învățat de la el atât cât trebuia să învețe un arhiereu al Tău? O, ce dulce jertfă Ți-a adus el Ție! Inima lui a fost jertfă dulce de tot înaintea Ta, căci cel ce nu s-a îndulcit cu păcatul în viață, acela rămâne dulce ca pentru Tine, Doamne, și Ți slujește cu duhul și cu trupul pe veci, așa cum acest sfânt Te slujește. Eu sunt trâmbița Ta cea de la sfârșit, și m-au luat cu ei ciobănașii cei din cer și am venit la ieslea cuvântului Tău. Eu vreau să-i întăresc pentru Tine pe copiii de la iesle, ca să ne poată ei pregăti cărări drepte în pământ neumblat, Doamne, și ca să se arate slava Ta apoi. Amin.

O, copii primitori de cuvânt, să nu vă săturați de Domnul. Cine se satură de El, acela nu mai face după cuvântul Lui, și apoi nepăsarea îl cuprinde în ea, și de la unul la altul se ia. Uitați-vă la ciobănașii cei din cer cum au iubit, căci vouă mai mult ca lor vi se cere, că e vremea răsplătii sfinților, fiilor. Fiți de ajuns de mari pentru aceasta ce v-am spus acum: e vremea răsplătii sfinților și ea trebuie pregătită, căci sfinții s-au pregătit. Amin.

Să nu trăiți ca pe pământ, că iată ce vreme a venit, și fiecare se așează acum înaintea Domnului pentru vremea sa. Luați-mi povăța spre lucru și ieșiți la lucru mult. Fiecare clipă va cere socoteală pentru ea însăși, iar voi să aveți ce răspunde, fiilor. Ciobănașii cei din cer vă dau cu multul din dragostea lor pentru Domnul, numai să vă uitați la ei și să înmulțiți peste voi darurile lor. Orice clipă care nu are lucrul ei e păguboasă și e judecătoare la venirea Domnului, iar lucrul vostru trebuie să fie sănătos și mult sănătos ca să nu alunecați prin el, că e vremea cu gheață și cu frig, fiilor, și omul e nefăcut, iar voi sunteți plăpânzi.

E atâta timp de când Domnul lucrează peste un popor ca să-i dea fața Lui, dar cel ce petrece în nepăsare și în nelucrare nu ia fața Domnului, și nu poate Domnul prin el cu planul și cu dorul Său cel usturător. Stați treji și treziți-vă mereu spre trezie și spre lucrul cerut vouă, că are Domnul nevoie de popor frumos cum n-a fost altul mai frumos vreodată, mai blând și mai smerit și mai lucrător de viață și de daruri peste oameni, că după om oftează tot cerul sfânt, fiilor. Vă cânt din trâmbiță cu dorul duios și vă chem la lucru, la facerea poporului sfânt și la statura lui cea pentru sfârșitul vremurilor. Răscumpărați tot timpul și zidiți în el veacul celor vii, veacul celor ce trăiesc, și iarăși zic: veacul celor ce trăiesc. Amin.

Tu, Mieluțul Tatălui și al Fecioarei mamă și al tuturor celor ce știu să Te nască în ei și din ei, binecuvintează cu dulce dreapta Ta sărbătoarea ciobănașilor care au avut azi în fața lor pe arhiereul Tău Spiridon, cel blând și bun, căci Tu l-ai iubit atât cât el Te-a iubit, Doamne bun, și

l-ai mărit pe el prin semne și minuni pe pământ. Dar iată ce vrea el să spună ciobănașilor de la ieslea Ta de azi:

– Iubiți iubirea, iubiți mila, iubiți pacea, iubiți iertarea, iubiți mângâierea, și nu veți fi judecați, copii ai Domnului la sfârșit de timp. Eu calc și azi pe urmele Domnului și împlinesc acestea ce v-am spus împărțindu-le oamenilor care mă strigă să-i ajut, că eu numaidecât mă duc la cel ce mă strigă, fiindcă atât de mare a fost și este mila mea pentru om. Iubiți smerenia cea mai curată, cea mai curată, copii de la sfârșit, și învățați-i pe toți să aleagă așa. Ea este cea mai mare iubire a omului pentru Domnul, și pe aceștia îi umple Domnul de har fără de măsură, de lucru fără de capăt, așa precum mie Domnul mi-a dat. Îmbrăcați-vă în fii ai lui Dumnezeu și fiți cea din urmă taină, căci cei din urmă vor purta cu ei răscumpărarea făpturii, de la facere și până la slava Domnului, slava cea veșnică, ziua venirii Lui cu sfinții. Acesta este cuvântul meu cel purtat din gură în gură de toți ciobănașii care ne-am strâns roi lângă voi în ziua mea cea cerească. Și hai la lucru, că nu e de stat, și orice clipă își va cere lucrul ei. Veniți să vă mângâi, căci sunt blând și bun și smerit. Veniți să vă mângâiem. Veniți cu tot înăuntrul din voi să vă mângâiem și să vă pecetluim cu har înnoirea din voi. Har, har peste voi, fiilor mici!

– Acum, Doamne, îi adun pe ciobănași. Sun din trâmbiță și îi adun întru Tine. Eu sunt trâmbița care adună, care răsună, care vestește, și sunt păstorită de la Tine pentru cei de la sfârșit de timp. Cuvântul Tău să încununeze tot lucrul ciobănașilor Tăi, Doamne, ca să-l lase ei peste poporul Tău. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, o, trâmbița Mea, am căutat mult printre oameni când Eu te-am ales ca să sun din tine trâmbițarea cea de dinaintea venirii Mele cu sfinții pe pământ. O, mult mai caut Eu ca să găsesc un om, Verginico, și să-l pun la lucrul Meu și să-l pun pe rana Mea. Nu știe omul ce e jertfa cea plăcută Mie, dar Eu sunt credincios poporului Meu și îl învăț deosebit pe el și îi spun așa:

Poporul Meu, să nu cauți care să-ți fie jertfa și unde să-ți fie locul, căci jertfa nu este să cauți să faci sau cum îți place sau cum e mai ușor, ci e cum e nevoie, cum se cere de la ea. Cei ce dau să plece pe drum cu această lucrare, cu această cale a venirii Mele de azi, aceia nu caută ușorul, nu caută în ei ca să se dea, ci caută la cele ce sunt de făcut. Dar dorul de ușor pe calea Mea își face mereu loc în inima omului, și atunci nu e curată, nu e jertfită inima omului, căci inima îl face sau nu pe om să se jertfească. De șapte mii de ani și mai mult, acum, spre sfârșit, omul a dat tot mai mult să născocască ușorul, și cu cât l-a găsit, cu atât timpul s-a sfârșit și mai mult, căci așa este la sfârșit. Dar omul nu se poate ascunde cu dăruirea, cu dragostea sau cu celălalt capăt al acestora, căci inima omului schimbă fața lui ori spre bine, ori spre rele, iar fața cea veselă dă semn că inima este întru cele bune și tot așa și petrece, căci scris este în Scripturi: «După față se cunoaște omul, și din chipul feței lui se cunoaște cel înțelept, cel bun».

O, poporul Meu, tot ce e mai greu e mai frumos, fiule, e mai adevărat, e mai merituos, poporul Meu. Tu să nu fugi de greu, că Domnul este cu tine. Eu numai sub greu am stat, iar ura de la om Mă îndemna numai la plânsul Meu cel pentru el, și ceream de la Tatăl duh nou pentru om, facere nouă. Dar pentru asta a trebuit să mor pentru fiecare om, și apoi să-i dau lui față din fața Mea, viață din viața Mea.

Fața ta, poporul Meu, să fie chipul Meu cel înviat din răstignire. Ți-am spus să te așezi la oglindă și să te gătești frumos, că-ți trebuie gătire aleasă. Ai auzit, poporul Meu? Ți-am spus că tu ești Evanghelia Mea cea de azi. Ai auzit, poporul Meu? Iată, iar îți spun aceasta, și așa îți spun: când fața Mea va fi pe fața ta pe deplin, atunci va veni sfârșitul și începutul, și toate se vor naște din nou, din chipul tău cel nou, că Eu pentru asta te-am ales, poporul Meu. Atunci Eu voi rosti din gura ta facerea cea din nou a toate câte au fost la început, și voi face prin tine cuvânt de facere, și totul va veni spre înnoire, și apoi voi zice: «Făcutu-s-a!». Amin. Prin chipul tău cel nou voi zice: «Făcutu-s-a!». Amin, amin, amin.

12/25-12-2001